nili versko prepričanje in ljubeče srce do bližnjega. To imaš posebno letos storiti, ko se je volilna pravica precej razširila; zato se je posluži, vporabi jo, ne zanemari je. V novi, peti kuriji smeš voliti, ako imaš 1. avstrijsko državljansko pravico, 2. ako si dopolnil 24 let, 3. ako si preživel šest mesecev pred razpisom volitve na kraju, v občini, kjer se voli. Ako bi se tedaj naznanila volitev dne 1. marcija l. 1897., moraš vsaj od 1. septembra l. 1896. sem v istem kraju prebivati, to je pol leta.

V peti kuriji sme še enkrat voliti tudi vsak, kdor je že v kaki drugi kuriji volil, ker ta nova, peta kurija je občna, splošna. Kdor pa 1. nima treh, ravnokar navedenih lastnostij, ne sme voliti, tudi 2. oni ne, ki ima jeroba ali varuha, 3. ki dobiva podporo iz javnega ali občinskega premoženja, niti 4. oni ki je v »konkursu«, dokler se stvar pred sodnijo ne poravna, kakor tudi 5. oni ne, ki je prišel zavolj kakega zločinstva ali obsodbe ob državljansko pravico. (Konec prih.)

Cerkvene zadeve.

O Marijin otrok, čuj in beri!

Blaženi, ki bodo Tebe zidali!
Tob. XIII., 16.

V Mariboru se stavi preblaženi Devici Mariji, Materi Milosti, na čast nova cerkev in sicer iz milodarov hvaležnih Marijinih otrok. Ustanovila se je v ta namen v frančiškanskem samostanu posebna družba za zidanje nove cerkve. Vsak družnik daruje najmanj 5 kr., to je 10 helarjev nove veljave vsaki mesec — na leto 60 kr., to je 1 krono in 20 helarjev za Marijino cerkev. — Duhovne dobrote te Marijine družbe so precej velike. Stoji namreč ta družba v posebnem varstvu sv. starišev preblažene Device Marije, sv. Joahima in sv. Ane. Razun 15 svetih maš, ki se vsaki mesec in vsako leto služijo (glej pravila § 5 *b*), bereta se še vsaki dan dve sv. maši in sicer ena za vse žive in druga za vse rajne družnike in dobrotnike. Namen je ta, da bi po mogočni priprošnji Matere milosti vsi živi družniki in dobrotniki dosegli enkrat blaženo smrt in vsi rajni bili hitro rešeni iz ognja vic. Ko bode nova cerkev dozidana in družba preneha, pridejo vsa imena družnikov k podnožju čudodelne podobe Matere Milosti in se bodo tam hranila za večni spomin. — Vrh tega se še vsak družnik udeleži vseh molitev, dobrih del, božjih potov in daritev sv. maš, ki se v namen te družbe opravljajo. Prosimo torej v imenu preblažene device Marije, Matere Milosti, vse hvaležne Marijine otroke, naj pristopijo k tej družbi in nam pomagajo dovršiti veličastno svetišče Matere Milosti. Veliko jih je sicer že pristopilo — naša družba šteje zdaj 40.000 udov — vendar veliko družnikov in milodarov še pričakujemo in potrebujemo, če hočemo to bogoljubno delo tudi srečno dokončati! — Imamo namreč namen, da bi ta Marijina cerkev bila ob enem spomin sedemstoletnice rojstva velikega čudodelnika in častilca Marijinega, sv. Antona Padovanskega, ki se je po mnogih krajih in deželah 15. avgusta 1895 slovesno obhajala, kjer se ta čudodelnik celega sveta časti in na pomoč kliče.

Nekako hočemo tudi s tem bogoljubnim delom oživiti in obuditi češčenje in zaupanje do sv. device — mučenice Filumene, ki se je še pred kakimi 40 leti na Slovenskem častila in se tudi kazala čudovito pomočnico v brezštevilnih stiskah in nadlogah našega pozemeljskega življenja — zatorej bodeta imela tudi sv. Anton Padovanski in sv. Filumena svoji lastni kapelici v novi Marijini cerkvi. Veliko je naše zaupanje, da bode Marija, Mati Milosti, v tej cerkvi velike milosti delila in da bodeta ta čudodelna svetnika v tem Marijinem svetišču razodevala, kako velika in mogočna sta pred božjim obličjem v nebeškem kraljestvu.

Ker smo prepričani, da ima preblažena Mati božja veliko otrok in častilcev med pobožnimi Slovenci in da se češčenje in zaupanje do sv. Antona Padovanskega in sv. device-mučenice Filumene vedno bolje razcveta in širi, trdno zaupamo, da se bo še veliko Marijinih otrok za našo družbo oglasilo in svojo ljubezen in zaupanje do sv. Antona in sv. Filumene s tem pokazalo, da nas v našem blaženem pa tudi trudapolnem delu podpirajo! Ko so naš milostivi knezoškof 10. avgusta 1893 — na dan blažene smrti veličastne device-mučenice sv. Filumene — blagoslovili podzidje in položili temeljni kamen za Marijino svetišče, so po presveti daritvi sledeče besede izgovorili: »Pri oltarju sem danes prosil plačevalca vsega dobrega, naj milodare dobrotnikov za to hvale vredno delo s časnimi in večnimi dobrotami povračuje. Imena radodarnih dobrotnikov niso sicer znana pred svetom in niso zapisana v očitnih listih — pa ta imena so gotovo zapisana v bukvah življenja. Preroške besede pobožnega Tobija čez krasno Jeruzalemsko mesto in njegov veličastni tempelj: »Blaženi, ki bodo Tebe zidali« se bodejo tudi nad vsemi tistimi izpolnile, ki s svojimi milodari pomagajo zidati to Marijino cerkev. Amen, amen Vam pravim: Vsi, ki s svojimi milodari pomagajo zidati to Marijino cerkev, pridobijo si pravico do večnega sedeža v nebeškem kraljestvu!« — Predragi Marijini otroci, premislite te globoke besede v duhu sv. vere ter hitite ubogim očetom frančiškknom na pomoč, pomagajte jim zidati cerkev, ki bode posvečena preblaženi Devici Mariji, Materi Milosti, in posebnemu češčenju čudodelnih svetnikov sv. Antona Padovanskega in sv. device-mučenice Filumene!

Sklepamo našo ponižno prošnjo z geslom, ki smo si ga izvolili za naše bogoljubno delo in v katero stavimo celo svoje zaupanje; tako-le se glasi:

Vse po Mariji! Vse z Marijo!
Vse v Mariji! Vse za Marijo!

Frančiškanski samostan v Mariboru.

O. Kalist Heric,
gvardijan in predsednik Marijine družbe.

Gospodarske stvari.

Kako se ribe shranjujejo?

Naravno je, da žive ribe moremo le v vodi, v posebno zato napravljenih zabojih ohraniti. Ker je pa že marsikateri, ki si je ribe v take zaboje ali tružice vložil in hranil za prodajo ali postni čas, skusil, da mu jih je vendar več zbolelo ali poginilo, ter imel znatno škodo, zatorej hočemo govoriti, kako se z ujetimi ribami ravna, da bodo dolgo zdrave in užitne ostale.

Precej trpežne so borove deske ali late za napravo takih zabojev. Deske se od vseh stranij razun dna precej gosto navrtajo (preluknjajo), ali pa se zaboj iz lat zbije. Luknje ali špranje morajo precej velike biti, seveda primeroma manjše od rib.

Zaboj mora imeti vratica s ključavnico. Če so luknje ali špranje premale, oziroma preozke, se lahko z ribjo žlemo, katero ribe vedno izpuhavajo in z raznim blatom, ki z vodo pride, zamašijo. Če ta žlema ne more skoz luknje ali špranje vedno odhajati (odplaviti), so ribe primorane to nesnago požirati, kar rodi bolezen, začnejo smrdeti, jim ljuskine odpadejo, večkrat postanejo krastave in poginejo. Zato je potrebno, da se z ribami napolnjeni zaboji večkrat pregledajo in osnažijo, ker sedaj ti je jasno, da se celo v čisti, tekoči